

แขกส่วนใหญ่ที่มาร่วมทำกุศลในงานศพของคุณอรอนงค์ เป็นผู้มีเกียรติยศชื่อเสียงในวงสังคม และวงการอาชีพของตน คนเหล่านี้มีวัยเลยหนุ่มสาวไปแล้วแต่งกายภูมิฐาน บ้างก็อยู่ในเครื่องแต่งกายแบบสากล บ้างก็สวมใส่เครื่องแบบข้าราชการมาอย่างเต็มยศ

พวกเขาอยู่ในอาการสงบสำรวม พุดจกกันด้วยที่ท่าระมัดระวัง ด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาพอได้ยินกันในระหว่างกลุ่มตน

พวกเขาเพียงเข้าใจว่าคุณอรอนงค์เสียชีวิตเพราะอุบัติเหตุ ไม่ได้รู้สึกมากไปกว่านั้น

“น่าเสียดายเหลือเกินนะ ยังสาวยังสวย ยังสดชื่นแจ่มใสอยู่แท้ๆ”

“เขาไม่สบายเลยไปพักที่หัวหิน ไม่รู้ทำไมจึงเกิดเรื่องขึ้นได้ ไม่น่าเลย น่าใจหายจริงๆ”

ฯลฯ

มีญาติบางคนเท่านั้นที่พอจะรู้เรื่องลึกลงไปบ้างเนื่องจากก่อนเกิดเหตุสามพี่น้องได้ตกลงกันแล้วว่าที่พอจะพูดเรื่องฐานะที่แท้จริงของครอบครัว ซ้ำซำมคิน คนที่เกี่ยวข้องก็รู้เรื่อง

พวกเขาซุบซิบกันถึงเรื่องบ้าน ซึ่งถูกโอนกรรมสิทธิ์ไปเป็นของผู้อื่น

“น่าเสียดาย อยู่กันมาแต่ไหนแต่ไรแท้ๆ”

“เมื่อรองจะกลุ่มใจมากทีवलะ ถึงได้คิดสั้นแบบนั้น”

“น่าสงสารจริงๆ ไม่น่าจะคิดสั้นเลย มีอะไรก็ควรจะปรึกษาหารือ จะได้ช่วยๆ กัน แล้วมันก็คงไม่ต้องจบลงแบบนี้”

คำพูด ความสงสารท่าที่เห็นอกเห็นใจคล้ายพร้อมใจจะให้ความช่วยเหลือหากรู้ความจริงเหล่านี้ เป็นสิ่งที่คุณอรอนงค์ไม่เคยคิดว่าจะได้รับ เมื่อเธอยังมีชีวิต เธอคิดอยู่แต่ว่าเธอกำลังถูกจับตามอง และจะถูกเย้ยหยันอยู่ตลอดเวลา เธอพยายามทำทุกทางที่จะให้สามารถเชิดหน้าอยู่ได้ในท่ามกลางญาติมิตรและวงสังคม เธอปกปิดไม่ให้ใครรู้ฐานะที่แท้จริง และที่พวกเขาเห็นก็คือเปลือกนอกที่สวยงามของเธอ

สิ่งที่คุณอรอนงค์เกลียดกลัวยิ่งกว่าอื่นใดก็คือความสมเพชเวทนา การถูกเย้ยหยันและการเสียหน้า แต่ว่าในบัดนี้ เธอหาชีวิตไม่แล้ว เธอได้ผ่านพ้นไปแล้วจากความทรมานทรมานวุ่นวายที่เกิดขึ้นกับเธออยู่ทุกคืนวัน

ลูๆ ทั้งสามอยู่ในชุดไวท์ทักซ์ ยืนรับรองแขกหรือด้วยสีหน้าท่าที่ โศกศัลย์ มีกลุ่มเพื่อนผลัดกันคอยปลอบใจและช่วยเหลือ

และที่ข้างกายของเอมอมรมก็มีชิลิต

ร่างสูงยืนหยัดเคียงข้าง คอยมองเธออย่างห่วงใย สีหน้าของหญิงสาวเผือดซีดโศกเศร้า สีดำสนิทของเสื้อผ้าตัดกับสีผิวขาวซีดของไบหน้า บางครั้งเธอชวดเซ บ่อยครั้งที่ต้องยึดแขนแข็งแรงที่คอยเอื้อให้

เธอร้องไห้จนหมดแรงนับแต่พบร่างที่ไร้วิญญาณของมารดา และหลังจากนั้นก็โศกเศร้าเซื่องซึมเรื่อยมา

“ฉันไม่น่าปล่อยแม่ไว้คนเดียวเลย”

“อย่าโทษตัวเอง มันไม่ใช่ความผิดของคุณ”

“ใช้ชีคะ ทุกคนผิด แต่ว่าฉันผิดที่สุด ถ้าฉันทำสิ่งที่ควรจะทำ แม่คงจะยังไม่ตาย”

เขาคอยปลอบโยนเธอ บางครั้งอ้อมแขนอบอุ่นกอดปลอบ..... น้ำตาเธอซึมลงกับอกเขาไม่รู้มากเท่าไร เขาให้กำลังใจ ให้ความรัก ความอบอุ่นโดยไม่คิดหมายสิ่งใดตอบแทน ชายหนุ่มรู้ตัวดีว่า เขาเพียงอยู่เคียงข้างเธอแทนคู่หมั้นซึ่งอยู่ห่างไปแสนไกล ไม่มีสิทธิ์คิดหวังสิ่งใดทั้งสิ้น

เธอสงบใจลง แต่ว่ายังเศร้าซึม โศกสลดอยู่ไม่คลาย

คมกริชมางานเกือบทุกวัน

“พี่เสียใจด้วย.....”

เขาอยากปลอบเธอมากกว่านั้น ถ้าไม่มีชิลิตยืนอยู่ข้างๆ เธอ ในเวลานั้นก็ต้องเป็นเขาอย่างแน่นอน

หญิงสาวนั้นตาตกลมองพื้น แสบไม่ยอมพุดจกกับใคร ปลอบให้อารยะทำหน้าที่เจ้าภาพร่วมกับพวกญาติๆ คมกริชเฝ้ามอง อยากจะถ่ายทอดความอาทรห่วงใยจากใจให้เธอได้รับทราบ ทว่าเขาไม่อาจทำได้ ส่วนพิพัฒน์ก็สงบเสงี่ยมลงอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเห็นชิลิต..... แม้ชายหนุ่มได้กล่าวคำขอโทษเขาแล้วเมื่อพบกันหลังจากที่มีเรื่อง แต่พิพัฒน์ก็ยังไม่กล้าเข้าใกล้เอมอมรมต่อหน้า

เห็นชายหนุ่มเมื่อไหร่ก็จะรีบถอยกรูด

ร่างสูงใหญ่ของผู้ชายไบหน้าคมเข้มสะอาดสะอาดอันคมคายท่าทางสำรวม สวมใส่ชุดสากลเรียบหรูที่ตามเอมอมรมเหมือนกับเงา ด้วยสีหน้าสยดสาและท่าที่ราวกับว่ามีความผูกพันกันอย่างใกล้ชิด ตกเป็นที่สนใจ มีเสียงถาม หลายครั้ง

“ผู้ชายคนนั้นเป็นใครกัน”

“แฟนของหนูเอมหรือ...”

“คงจะเป็นเพื่อนของพี่ชาย หนูเอมมีคู่มั่นอยู่เมืองนอกไม่ใช่คนนี่”
ต่างพูดกันไปต่างๆ นานา แต่ว่าในกลุ่มของญาติผู้ใหญ่ คนที่พอจะรู้เรื่องหรือเคยได้ยินคำบอกเล่าต่างพูดกันไปว่า

“นี่หรือ... ผู้ชายคนใหม่ที่เข้ามาวุ่นวายกับเอม ดูซิ แสดงตัวออกนอกหน้า ไม่ได้เกรงอกเกรงใจใครๆ บ้างเลย”

คุณพิไลและเพ็ญระพียังช่วยกันประโคมข่าวอยู่ใกล้ๆ แม้จะอยู่ในชุดไว้ทุกข์ แต่ทั้งสองคนไม่ได้เศร้าเสียใจกับผู้ตายและลูกๆ สักเท่าไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อชายหญิงต่างตามกันเป็นเงาให้เห็นเป็นที่บาดใจอยู่เช่นนั้น

“คนนั้นแหละค่ะคือตัวปัญหา... ผู้ชายคนนี่ไม่ใช่ว่าจะดีนะคะ เคยเข้ามาอยู่กับหนูเพ็ญอยู่พักหนึ่ง แล้วก็หันไปหาเอม แหม...แม่เอมถึงกับลืมหูลืมตาหลงเขาไม่ลืมหูลืมตาเทียวละ”

“อาไร... จะเป็นไปได้ยังไง หนูเอมเขาออกจะเป็นเด็กดี”

“ใครว่าคะ เขาแก่งทำหลอกคนอื่นนะซิ”

คุณพิไลเจ็บแค้นแทนลูกสาว เธอหลงเข้าใจว่าชลิตมาชอบเพ็ญระพีถึงกับต้อนรับเขาในฐานะว่าที่ลูกเขย แต่แล้วการณ์กลับเปลี่ยนไป ครั้นเพ็ญระพีมีเรื่องเล่าจากสมรภักมาโจมตี คุณพิไลก็ยิ่งเชื่อถือและรู้สึกชิงชังในหลานสาวเหมือนเช่นที่เธอเคยรู้สึกต่อคุณอรอนงค์เมื่อครั้งเป็นสาวด้วยกัน

“เด็กดีใครจะทำเรื่องแบบนี้ได้ คู่มั่นเรียนอยู่เมืองนอก ตัวอยู่ทางนี้มีแฟนใหม่หน้าตาเฉย”

คนอื่นๆ ไม่แน่ใจ เด็กสาวเคยมีความประพฤติเรียบร้อยมาตลอด ทว่ามองด้วยสายตาในขณะนั้น พวกเขามองเห็นความผูกพันในระหว่างกันของสองคนอย่างชัดเจน...

คุณธวัชมองดู “ว่าที่ลูกสะใภ้” ด้วยท่าทีเคร่งขรึม “อย่าเศร้าเสียใจให้มากไปเลยนะ เอม คุณแม่สบายไปแล้ว” เขาปลอบตามหน้าที่แม้กระนั้นเอมอมรก็จับได้ถึงลักษณะบางอย่างที่ผิดแปลกไป

คุณสุดใจนั่งอยู่ใกล้ๆ คุณป้าภาณี สีหน้าของผู้ใหญ่ท่านนี้ ดูจะตึงเครียดกว่าเคย

คุณป้าภาณีเป็นป้าสะใภ้คนโต และเป็นญาติใกล้ชิดกับบิดามารดาของลลิตา เธอเห็นเอมอมรกับชลิตแล้วก็รู้สึกเสียหน้า เธอรู้สึกว่าจะต้องรับผิดชอบในความประพฤติของหญิงสาวแต่จะต่อว่ากันในเวลานี้ก็ไม่ดี

เรื่องเบื้องหลังการล้มละลายของครอบครัวของหญิงสาวก็เหมือนกัน เธอไม่เคยคาดคิดว่ามันจะเกิดขึ้น เธอสูดสูดสำหรัภาควมมีใจที่หลานสาวของสามีคนนี้มีฐานะเท่าเทียมกับคู่มั่น ซึ่งเป็นหลานชายของเธอ แต่กลับปรากฏว่าในเวลาครอบครัวของหญิงสาวหมดเนื้อหมดตัว ไม่มีแม้แต่บ้านที่จะอยู่อาศัย

คุณภาณีได้แต่รู้สึกอับอายและเสียหน้า

สายตาของคุณสุดใจออกจะห่างเหินเหมินหมางมิได้อ่อนหวานเอื้อเอ็นดูดังเคย แม้พยายามจะหาถ้อยคำมาปลอบโยน

“นั่นซิ เอมอย่าเสียใจให้มากเกินไปเลย คนตายไปแล้วยังไงๆ ก็ไม่ฟื้น แต่คนที่ยังอยู่นี่สิ ควรจะระมัดระวังรักษาตัวเองเอาไว้ ดูซิ ผอมซีดเซียวไปแยะทีเดียวนะ ระวังจะล้มลงไปก่อนจะพังกานคุณแม่ละ”

“เอมไม่เป็นไรหรอกค่ะ...”

น้ำเสียงของเธออ่อนเครือ ใบหน้าเศร้าหมอง เธอจับความหมางเหมินห่างเหินจากคนทั้งสองได้ แต่ในเวลานั้น เธอไม่มีกำลังใจที่จะนึกแก้ไข

“ดีแล้วละ อย่าเป็นอะไรไป ลูกสาวพ่อลลิตาจะเสียใจ...” ธวัชอดมองชลิตไม่ได้ “นี่เขายังไม่รู้เรื่องเลยนะ หนูเขียนบอกไปหรือเปล่า”

“เปล่าค่ะ”

คุณสุดใจรีบพูดว่า “ดีแล้ว... อย่าเพิ่งบอกเลย กำลังชะม้กเขม้นเรียนหนังสือประจำจะเสียสมาธิเปล่าๆ เอาไว้ป่าจะหาทางบอกเองดีกว่า อืม ไตยีนว่าไม่เหลืออะไรเลยหรือบ้านช่อง”

“ค่ะ...”

“เฮ้อ... น่าเสียดาย ไม่รู้ว่าคุณอรอนงค์ไปทำท่าไหนเข้า นี้นะ... พวกลูกกับป้าไม่ได้เคยระแคะระคายมาก่อนเลย ไม่รู้เลยว่าพวกหนูลำบากกันมานานแล้ว หนูเองก็ไม่เคยปรึกษาบอก... ไม่รู้ว่าทำไม”

น้ำเสียงตอนท้ายคล้ายคำหั้นจับผิดมากกว่าตัดพ้อด้วยความหวังใย เธอไม่มีคำพูดจะกล่าว ได้แต่นัยน์ตาตกลมองพินกลั่นกลิ่นความเจ็บปวดระคนอับอายไว้

“แล้วนี่มีอะไรจะให้ช่วยไหม จะไปอยู่ที่ไหนกันต่อไปล่ะจ๊ะ”

“เราจะหาบ้านอยู่กันระหว่างพี่ๆ น้องๆ ค่ะ”

“มีอะไรจะให้ช่วยก็บอกนะ”

“ขอบพระคุณค่ะ...”

บรรดากลุ่มญาติของทั้งเธอและลลิตายังคงมีเรื่องพูดจากันต่อไป

ลักษณะท่าทีบอกว่าเขาไม่ได้พูดถึงเธอในทางที่ดีนัก มองไปครั้งใด เธอก็มักจะได้เห็นสิ่งที่ทำให้รู้สึกกระแทกกระเทือนใจ เธอรู้ตัวว่าพวกเขาเฝ้ามอง และกำลังพูดกันถึงเธอ

เธอรู้สึกเจ็บลึกๆ

เพื่อนๆ ของสามพี่น้องพากันมาร่วมในงานอย่างคับคั่ง ไม่ขาดแม้แต่วิชา เพียงแต่ว่าประพิมขอตัวเพราะว่ามีลูกเล็กๆ ที่จะต้องดูแล

“ว่างๆ ก็เชิญไปที่บ้านของผมนะครับ คุณเอม” เขาบอกเธอ “ไปเยี่ยมหลาน”

เอมอมรับคำ.....

พิธีสวดถูกจัดขึ้นเพียงสามวัน จากนั้นก็ถึงการฌาปนกิจ ในวันนั้น นิยมจึงโผล่มาให้เห็น ดูเขาเคร่งขรึม เศร้าซึมลงไปจนผิดตา ใบหน้าคล้ำขอบตาดำลึกลงตาไร้ประกาย เสียงพูดต่ำแหบพร่า “สูญเสียใจในทุกๆ อย่างที่เกิดขึ้น”

สีหน้าของหญิงสาวเครียดขรึม ประกายตากระดัง

“พวกเราล้วนแต่เสียใจกันทุกคนค่ะ”

เขามองเธออย่างไม่สบายใจ “ลุงได้ขอโหลิกรรมกับคุณอรแล้ว เอมเล่า... จะยกโทษให้ลุงได้ไหม”

เธอเมินหน้าหนี

เขาถอนใจ หยิบเช็ดจากกระเป๋าเสื้อนอกออกมาส่งให้

“เงินนี้ควรจะเป็นของพวกหนู หลานๆ คงจะมีความจำเป็นที่จะต้องใช้จ่ายเงินอีกมาก”

เธอไม่ได้มองมันเสียด้วยซ้ำ

“ขอบพระคุณค่ะ แต่พวกเราไม่ขอรับ เราจะดิ้นรนกันเอง”

“เอม... หลานๆ ไม่จำเป็นต้องย้ายออกไปจากบ้านหรอกนะ”

“แต่เราจะย้ายค่ะ” เธอบอกชัดถ้อยชัดคำ

เอมอมรและพี่ชายน้องสาวช่วยกันวิ่งเต้นหาบ้านใหม่ ในระหว่างนั้น ก็ช่วยกันรวบรวมสิ่งของที่ไม่จำเป็นไว้ทางหนึ่ง เพื่อที่จะขาย หรือไม่ก็บริจาคออกไป ข้าวของเครื่องใช้ของแม่รวมทั้งเสื้อผ้าที่มีอยู่มากมาย ถูกบริจาคให้แก่การกุศลไปแทบจะทั้งหมด พวกเธอสวดมนต์อุทิศส่วนบุญกุศลให้ทุกวัน หวังว่าวิญญูณของท่านจะสุขสงบ

แล้วเธอก็หาบ้านได้ เป็นบ้านใหม่ที่เจ้าของจำเป็นต้องขายเพื่อเดินทางไปอยู่ต่างประเทศ เธอนัดให้พี่ชายทำสัญญาซื้อขายกันในทันที

“บ้านนั้นไม่เล็กไปหน่อยหรือ มีห้องนอนอยู่แค่สองห้องเท่านั้นเอง” อริยาดิงด้วยสีหน้าไม่สบายใจ

“ไม่เล็กหรอกน่า... มีสองห้อง อดก็นอนกับพี่”

“แล้วพวกคนรับใช้ล่ะ”

“ให้เขาออก งานบ้านแค่นั้นเราจะต้องช่วยกันทำ”

“จะไหวหรือ พี่เอม”

“ไหวซี ไม่อย่างนั้นจะเอาเงินที่ไหนมาจ้าง ยังจะค่าอาหารการกินอีก”

“ให้รางวัลอยู่ด้วยสักคนได้ไหม” น้องสาวต่อรอง

“ก็ลองถามเขาดูซี” เอมอมรหนักใจในเรื่องค่าจ้างอยู่ไม่วาย

ชลิตซึ่งยังคงคอยติดตามไปมาหาสู่ถามเธอว่า

“จะย้ายบ้านเมื่อไหร่ล่ะ...”

“เร็วๆ นี้แหละค่ะ พร้อมเมื่อไหร่ก็ย้ายเมื่อนั้น ใช้ฤกษ์สะดวก”

“ทำไมจะต้องรีบร้อน รอให้ผ่านการสอบไปก่อนก็ได้นี่ครับ”

มหาวิทยาลัยกำลังใกล้จะมีการสอบครั้งสุดท้ายและเธอก็ยังไม่ได้เตรียมตัวดีนัก “คงต้องเป็นอย่างนั้นค่ะ แต่ยังคงอยู่ก็ยิ่งวังเวง คิดถึงแม่...”

เสียงพูดเริ่มเครือ น้ำตาปรึ่มตา เขาได้แต่ปลอบว่า

“ท่านไปสบายแล้ว... อย่าเศร้าอีกเลย”

เมื่อชลิตพาเธอกลับมาจากข้างนอกในตอนเย็นวันหนึ่ง เอมอมรแปลกใจเมื่อเห็นรถคันใหญ่จอดอยู่ จำได้ว่ามันเป็นรถที่คล้ายกันกับรถที่บ้านของคุณธวัชและคุณสุดใจ

เธอมองชายหนุ่มด้วยสีหน้าวิตกกังวล

“ดูยั้งกับรถที่บ้านของคุณลุงกับคุณป้า หรือว่าพวกเขาจะมีอะไรจะชักฟอกเอมอีก”

“จะให้ผมพบพวกเขาด้วยไหม”

“ถ้าคุณสะดวกใจก็พบเถอะค่ะ ไม่ว่าเขาจะถามหรือว่าจะต้องการยังไง เอมพร้อมจะทำตามทุกอย่างอยู่แล้ว”

เธอรีบสาวเท้าขึ้นบันไดลานเทอเรซ ครั้นพอจะถึงประตู

ใครคนหนึ่งก็ก้าวออกมา

หญิงสาวถึงกับยืนตะลึง

“พีสิทรา...!” เธอพึมพำ